



AGATHA CHRISTIE

Cinc porquets

labutxaca

Agatha Christie

Cinc porquets

Traducció de Jordi Civís i Pol

Columna
Barcelona

Títol original: *Five Little Pigs*
Publicat originalment a Gran Bretanya per Collins,
The Crime Club, 1942

Five Little Pigs Copyright © 1942 Agatha Christie Limited. All rights reserved.
AGATHA CHRISTIE, POIROT and the AC Monogram
Logo are registered trademarks of Agatha Christie Limited
in the UK and elsewhere. All rights reserved.



© de la traducció: Jordi Civís i Pol, 1997

Primera edició en aquest segell: juny del 2023

© d'aquesta edició: Edicions 62, s.a.,
labutxaca

Fotocomposició: Grup62
DIPÒSIT LEGAL: B. 7.486-2023
ISBN: 978-84-19107-57-2

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries.

En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement. A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.



CAPÍTOL I

L'ADVOCAT DE LA DEFENSA

—Que si em recordo del cas Crale? —va preguntar Sir Montague Depleach—. Oh, i tant que me'n recordo. Me'n recordo molt bé. Una dona molt atractiva. Però, és clar, estava desequilibrada. No tenia gens de control sobre si mateixa. —Es va mirar Poirot de reüll i va afegir—: Per què m'ho pregunteu?

—Hi estic interessat.

—No demostreu pas tenir gaire tacte, estimat amic —va dir Sir Montague Depleach, mostrant tot d'una les dents i fent aquell «somriure de llop» que gaudia de la reputació de produir un efecte aterridor en els seus testimonis—. Mireu, no va ser pas un èxit. No en vaig aconseguir l'absolució.

—Ja ho sé.

Sir Montague va arronsar les espatlles.

—És clar que aleshores jo no tenia tanta experiència com ara —va dir—. Tot i això, crec que vaig fer tot el que humanament era possible. No es pot arribar gaire lluny sense cooperació. Però vam aconseguir que li commutessin la sentència per cadena perpètua. Es tractava d'un cas de provocació. Un munt d'esposes i mares respectables van signar a favor d'ella. Es va guanyar moltes simpaties.

Sir Montague es tirà enrere al seient. En el seu rostre hi va aparèixer el posat del professional, de la persona que avalua una situació determinada.

—Mireu, si hagués disparat contra ell —va dir—, fins i tot si li hagués clavat una punyalada..., jo m'hauria decantat clarament per un homicidi sense premeditació. Però amb el verí... No, amb el verí no s'hi pot jugar. Pots quedar malparat, molt malparat.

—Què va dir, la defensa? —va preguntar Hercule Poirot.

El detectiu ja ho sabia perquè als arxius havia llegit els diaris de l'època, però no li va semblar malament fer-se el desmemoriat amb Sir Montague.

—Oh, que es tractava d'un suïcidi. L'única cosa que es podia dir. Però allò no va caure gens bé. En Crale no era gens ni mica el tipus d'home que se suïcida! Suposo que no el vau arribar a conèixer, oi? No? Bé, era una mena d'home molt animat i fanfarró. I un gran bevedor de cervesa. Es dedicava als plaers de la carn i s'hi divertia tant com podia. No es pot pas convèncer cap jurat amb l'argument que un home d'aquesta mena es va matar així, de sobte, sense fer gaire enrenou. No hi encaixa de cap manera. No, vaig veure que, per desgràcia, me les havia d'heure amb una argumentació que de bon començament tenia les de perdre. I ella no hi ajudava gens! Em vaig adonar que ho teníem tot perdut tan bon punt la vaig veure asseguda al banc dels testimonis. No lluitava absolutament gens. Però, és clar, si no portes el teu client al banc dels testimonis, el jurat, per la seva banda, ja es preocupa prou de treure les seves pròpies conclusions.

—És això el que volíeu dir fa un moment quan us heu

queixat que no es pot arribar gaire lluny sense cooperació?
—va preguntar Poirot.

—Això mateix, estimat amic. Mireu, nosaltres no som mags. La meitat de la batalla es guanya per la impressió que l'acusat causa al jurat. He conegut un bon grapat de jurats que han pronunciat veredictes totalment contraris a les conclusions exposades pel jutge. «Oh, i tant que ho va fer», pensen ells. O «Mai no va poder fer una cosa així... Vinga home!». La Caroline Crale no va intentar ni lluitar.

—Per quina raó?

Sir Montague va arronsar les espatlles.

—No m'ho pregunteu. És ben clar que ella se l'estimava i que va quedar molt aclaparada quan va tornar a ser conscient dels seus actes i va veure el que havia fet. No crec pas que s'arribés a refer mai del xoc.

—Així, creieu que era culpable?

Depleach es va mirar Poirot més aviat sorprès.

—Daixò... Bé, em pensava que no en teníem cap dubte.

—Va admetre mai que era culpable, davant vostre?

Depleach el va mirar esmaperdut.

—És clar que no, és clar que no. Nosaltres tenim el nostre codi. La innocència..., daixò..., es dona sempre per suposada. Si esteu tan interessat en aquest cas és una pena que no us pugueu posar en contacte amb el vell Mayhew. Els Mayhew van ser els advocats que em van informar del cas. El vell Mayhew podria haver-vos contat moltes més coses que no pas jo. Però passa que... ara ja no hi és, com sol passar als millors. Hi ha el jove George Mayhew, és clar, però en aquells temps només era un noiet. Fa molt de tot allò.

—Sí, ja ho sé. És una gran sort per a mi que us recordeu de tantes coses. Teniu una memòria excel·lent.

El rostre de Depleach va mostrar satisfacció.

—Oh, bé —va murmurar—, un es recorda dels capítols principals, sabeu? Especialment quan es tracta de casos amb acusacions d'aquesta gravetat. I a més, passa que el cas Cradle va tenir molt ressò als diaris. Hi va haver molt d'interès per les connotacions sexuals que tenia i tot això. La jove que va aparèixer en el judici era d'allò més impressionant. A mi em va semblar un os dur de rosegat.

—Em perdonareu si us semblo massa insistent —va dir Poirot—, però vull preguntar-vos un altre cop si no vau tenir cap dubte sobre la culpabilitat de la Caroline Cradle.

Depleach va arronsar les espatlles.

—D'home a home us diré, amb tota franquesa, que no crec que hi hagués gaires dubtes. Oh, sí, va fer-ho ella, i tant que sí.

—Quina evidència hi va haver en contra seva?

—Van ser unes evidències molt condemnatòries. En primer lloc hi havia el motiu. Ella i en Cradle vivien com gat i gos des de feia anys, amb baralles interminables. Ell sempre tenia embolics amb alguna dona. No hi podia fer més. Era d'aquesta mena. Ella, en general, ho aguantava força bé. Li ho deixava passar perquè era així... i l'home realment era un pintor de primera fila. Les seves obres han pujat moltíssim de valor, moltíssim. A mi aquest tipus de pintura no m'agrada. La trobo sòrdida i lletja, però es cotitza..., no n'hi ha dubte.

»Bé, tal com us deia, de tant en tant hi havia problemes de faldilles. Mistress Cradle no era pas d'aquelles dones dòcils que sofreixen en silenci. Tenien topades, és clar, però a la llarga en Cradle sempre tornava amb ella. Aquelles aventures amoroses s'acabaven esbravant. Però la darrera aventura

va ser una mica diferent. Es tractava d'una noia jove... força jove. Només tenia vint anys.

»Es deia Elsa Greer. Era la filla única d'un fabricant del comtat de York. Tenia diners i empenta, i sabia el que volia. El que volia era l'Amyas Crale. Va aconseguir que li fes un retrat... Ell en principi no feia retrats de societat d'aquells de «la senyora tal i tal amb un vestit de setí rosa amb perles», però, això sí, pintava retrats. No crec pas que a la major part de dones els hagués agradat que les pintés, no les deixava gaire afavorides! Va pintar, doncs, la jove Greer i va acabar enamorant-se'n amb vehemència. Tenia prop de quaranta anys, sabeu?, i feia molt de temps que era casat. Es trobava just en el punt més madur per fer el beneit amb alguna noieta. L'Elsa Greer va ser la noieta. Se'n va enamorar bojament, i la primera idea que a ell li va venir al cap va ser divorciar-se de la seva dona i casar-se amb l'Elsa.

»Això, la Caroline Crale no ho pensava aguantar pas. El va amenaçar. Es veu que un parell de persones li van sentir a dir que, si no deixava aquella noia, el mataria. I de debò que pensava fer-ho! El dia abans dels fets, van prendre el te amb un veí. Es tractava d'un home al qual agradava de potinejar amb herbes i medecines casolanes. Entre els seus remeis n'hi havia un de fet amb conina..., cicuta puntejada. Van parlar del remei i de les seves propietats mortals.

»L'endemà es va adonar que la meitat del contingut de l'ampolleta de conina havia desaparegut. Es va espantar molt. A l'habitació de Mistress Crale, amagada al fons d'un calaix, se n'hi va trobar una ampolleta gairebé buida.

Hercule Poirot es va bellugar, incòmode.

—Qualsevol persona la hi podia haver posat —va dir.

—Oh, Mistress Crale va admetre a la policia que havia estat ella.

Va ser molt poc assenyat per part seva, és clar, però en aquells moments no tenia cap advocat que l'aconsellés. Quan li van preguntar com és que la tenia, va dir amb tota tranquil·litat que l'havia agafada.

—Per quina raó?

—Va dir que l'havia agafada amb la idea de suïcidar-se. No va poder explicar com és que l'ampolleta era gairebé buida, ni com és que només hi havia les seves empremtes. Tot allò la condemnava clarament. Ella, per la seva banda, va dir, és clar, que l'Amyas Crale s'havia suïcidat. Però si el seu marit s'hagués pres la conina de l'ampolleta que ella tenia amagada a la cambra, les empremtes d'ell haurien aparegut a l'ampolleta, a més de les d'ella.

—La hi van administrar amb la cervesa, oi?

—Sí. Mistress Crale va agafar l'ampolla del frigorífic i la va baixar al jardí, on ell pintava. Va abocar la cervesa al got, la hi va donar i va mirar com se la prenia. Tothom va pujar per anar a dinar i a ell el van deixar allí, al jardí... En Crale moltes vegades no anava a dinar. Més tard, ella i la institutriu el van trobar allí... mort. Mistress Crale va dir que la cervesa que ella li havia donat no duia res. La teoria que nosaltres vam defensar va ser que l'Amyas Crale, tot d'una, es va sentir tan aclaparat i tan ple de remordiments que es va prendre el verí ell mateix. Tot això eren rucades... Ell no era pas d'aquesta mena d'homes! I l'evidència de les empremtes digitals va ser la prova més condemnatòria de totes.

—Les empremtes d'ella, les van trobar a l'ampolla de cervesa?

—No, no les hi van trobar..., només hi van trobar les d'ell, i allò probablement va ser un muntatge. La Caroline Crale es va quedar sola amb el cos del seu marit mentre la institutriu se n'anava a cridar el doctor. I el que aleshores devia fer va ser eixugar l'ampolla i el vas i, a continuació, fer-hi deixar les empremtes del seu marit. Volia fer veure que no havia tocat res de tot allò. Però no li va sortir bé. El vell Rudolph, que va ser el fiscal del cas, s'hi va divertir molt, amb aquell fet... i durant el judici va demostrar d'una manera molt concloent que cap home no hauria pogut agafar una ampolla amb els dits en aquella posició! Per descomptat, vam fer tots els possibles per tal de demostrar que podria haver-ho fet, que les seves mans es van contorsionar quan es moria..., però francament, els nostres raonaments no eren pas gaire convincents.

—La conina que hi havia a l'ampolla de cervesa —va fer Poirot—, la hi devien abocar abans que ella baixés al jardí.

—A l'ampolla no hi havia gens ni mica de conina. Només n'hi havia al got.

Sir Montague Depleach va fer una pausa; el seu ample i bell rostre va sofrir una sobtada alteració. Va girar el cap amb rapidesa i va exclamar:

—Vatua l'home! A veure, Poirot, on voleu anar a parar?

—En cas que la Caroline Crale hagués estat innocent, com hauria anat a parar la conina a la cervesa? —va preguntar Poirot—. Durant el judici, la defensa va dir que l'Amyas Crale la hi havia abocat ell mateix. Em dieu, però, que això era molt i molt improbable..., i jo, per la meua part, hi estic d'acord. No era pas el tipus d'home que fa una cosa d'aquestes. Aleshores, si la Caroline Crale no ho va fer, devia ser algú altre.

Depleach gairebé va explotar:

—Oh, dimoni d'home, no gasteu les energies en aquest cas. Tot allò ja està mort i enterrat; es tracta d'una cosa molt antiga. Oh, i tant que ho va fer ella. També ho hauríeu dit si l'haguéssiu conegut en aquella època. Ho duia escrit a la cara! Fins i tot diria que el veredicta va constituir un alleujament per a ella. No estava pas gens espantada. Ni gens nerviosa. Només volia que s'enllestís el judici i acabar d'una vegada. Una dona ben valenta, a fe.

—No obstant això —va dir Hercule Poirot—, quan va morir va deixar una carta per a la seva filla en què jurava solemnement que ella era innocent. Ara la seva filla vol saber la veritat.

—Ehem..., temo que trobarà la veritat difícil de pair. Francament, Poirot, no crec pas que n'hi hagi cap dubte. La Caroline Crale el va matar.

—Em perdonareu, amic meu, però me n'he de convèncer, d'aquest punt.

—Bé, no sé quina altra cosa podríeu fer. Podeu llegir amb tot detall les notícies que van aparèixer als diaris sobre el judici. En Humphrey Rundolph va ser-ne el fiscal. Ara és mort... A veure, qui va ser el seu ajudant? El jove Fogg, em sembla. Sí, en Fogg. Podeu mirar de parlar-hi. I, a més, hi ha la gent que era allí quan van passar els fets. No cregueu pas que els agradarà que hi fiqueu el nas i ho remeneu tot un altre cop, però m'imagino que en traureu el que us interessa. Sou un diable força convincent.

—Ah, sí, la gent que hi havia. Això és important. Que recordeu, potser, qui eren?

—Deixeu-m'hi pensar..., fa tant de temps! Només hi havia cinc persones que, per dir-ho d'alguna manera, hi po-

dien tenir alguna cosa a veure... No hi compto pas els criats, una parella de vells servents, molt fidels, que estaven espanyadíssims i que no entenien absolutament res. Ningú no en podria sospitar.

—Dieu que hi havia cinc persones. Parleu-me'n.

—Bé, hi havia en Philip Blake. Era el millor amic d'en Crale... El coneixia de tota la vida. En aquella època s'estava a casa d'ells. Encara és viu. El veig de tant en tant i al camp de golf. Viu a St. George's Hill. És agent de canvi i borsa. Juga molt al mercat de valors i s'hi guanya la vida força bé. Un triomfador que s'està engreixant una mica massa.

—Sí. I qui més?

—També hi havia el germà gran d'en Blake. Un terratinent..., un home d'aquells a qui agrada molt d'estar-se a casa.

A Poirot li va venir al cap una cançoneta. Es va reprimir, perquè no era pas normal estar pensant sempre en cançons infantils. Darrerament semblava com una mena d'obsessió per part seva. Tot i així, la cançoneta no el deixava. «Aquest porquet se'n va anar al mercat, aquest porquet es va quedar a casa...».

—Passava força temps a casa... —va murmurar—. Què més?

—És el personatge de qui us parlava abans... Li agradava de potinejar amb medicaments... i herbes. Era una mica farmacèutic. Era la seva afició. Com es deia, a veure? Tenia una mena de nom literari... Ah, ja el tinc. Meredith. Meredith Blake. No sé pas si és viu o no.

—Qui més?

—Qui més? Bé, la causant de tot el que va passar. La noia bonica del cas: l'Elsa Greer.

—«Aquest porquet es va menjar el rostit» —va murmurar Poirot.

Depleach el va fitar.

—Se n'ha menjat uns bons talls, sí senyor —va dir—. Ha estat una ambiciosa de marca. Des d'aleshores ha tingut tres marits. Ha entrat i ha sortit de les oficines de tramitació de divorcis amb tanta facilitat com vulgueu. I cada cop que fa un canvi és per millorar. Lady Dittisham... vet aquí el seu nom d'ara. Fullegi qualsevol *Tatler* i ben segur que l'hi trobarà. Hi havia la institutriu. No en recordo el nom. Una dona molt agradable i molt competent. Es deia Thompson... o Jones... o alguna cosa per l'estil. I després hi havia aquella noieta. La germanastra de la Caroline Crale. Devia tenir uns quinze anys o així. S'ha fet força famosa, ara. Fa excavacions i emprèn expedicions fins a la fi del món. Warren... així és com es diu. Angela Warren. En l'actualitat és una jove que impressiona força. L'altre deia me la vaig trobar.

—Aleshores no és pas el porquet que ploriqueja.

Sir Montague Depleach se'l va mirar amb una certa estranyesa.

En un to sec va dir:

—Prou que té motius per ploriquejar! El seu rostre està desfigurat, sabeu? Per una banda de la cara li baixa una cicatriu molt grossa. Ella..., oh, bé, suposo que ja us ho explicaran.

Poirot es va posar dret.

—Gràcies —va dir—. Heu estat molt amable. Si *Mistress Crale* no va matar el seu marit...

Depleach va interrompre'l.

—Però sí que el va matar, amic meu, el va matar. Feu cas del que us dic.

Sense parar esment en la interrupció, Poirot va continuar:

—... aleshores sembla lògic suposar que una d'aquestes cinc persones ho devia fer.

—Una d'aquestes persones suposo que ho podria haver fet —va dir Depleach en un to dubitatiu—, però no veig per què cap d'elles ho hauria hagut de fer. No hi havia cap raó! En realitat, estic ben segur que cap d'elles no va fer-ho. Traieu-vos aquesta idea del cap!

Hercule Poirot, però, va somriure tot movent el cap de banda a banda.